

даше дѣда Недка, увѣренъ само по ударитѣ на патериката му, че върви слѣдъ него. Той се спрѣ прѣдъ вратитѣ на черквата и ги отключи. Влѣзоха и двамата. Звънко закѣнтѣха стѣпките имъ по каменнитѣ плочи. Нѣкаква таинствена тишина царуваше въ празната и полутъмна сграда. Прѣзъ прозорцитѣ влизаха полегати шипове отъ слънчева свѣтлина, изпълнени съ играещи прахолинки. Спокойно и строго гледаха светцитѣ отъ иконитѣ, полюлеитѣ и свѣтилницитѣ бѣха угасени, върху аналоитѣ лежахъ затворени книги. Но пѣснопѣния и шепотъ на молитви бѣха застинали сѣкашъ въ това безмълвно мълчание. Идѣше тежъкъ дѣхъ на тамянъ, на восъкъ и на вехта мебелъ.

Попъ Стефанъ се приближи до олтара и се спрѣ прѣдъ голѣмата икона на Исуса, прѣкръсти се и благоговѣйно я цѣлуна. Слѣдъ това той тури очилата си, намѣсти ги добрѣ и отново се загледа въ иконата.

— Гледай сега! — каза той. — Кой е работилъ това? Не си ли ти?

Той се наведе и като посочваше нѣколко думи, дребно написани въ самото основание на иконата, добави:

— Ето, чети самъ: „Рука Недкува“.

Тѣй смирено и простодушнo се подписваха старитѣ иконописци. Тѣй бѣше се подписалъ и дѣдо Недко. Той гледаше очуденъ и смаянъ и сѣкашъ не вѣрваше на очитѣ си. Нима тоя живъ и хубавъ образъ бѣше изписанъ отъ него, излѣзълъ бѣше изподъ негова рѣка? Врѣмето нищо не бѣше отнело отъ чистотата на работата. Боитѣ изглеждаха тѣй свѣтли и тѣй прѣсни, като че бѣха сложени едвамъ вчера. А колко отколѣ бѣше работено всичко това! Дѣдо Недко гледаше иконата и хиляди спомени нахлуваха въ паметъта му. Прѣдъ него възкръсваше цѣлъ единъ животъ, отминалъ и почти забравенъ. Той се прѣнасяше въ миналото, виждаше самия себе си, погълнатъ и увлѣченъ отъ работата си, наведенъ по цѣли